

Μια φορά
την Πρωτομαγιά...

ΛΙΝΑ
ΡΟΚΑ

Θα σας πω ένα παραμύθι
που θυμάμαι λίγο την αρχή,
γιατί ξεχνάω πολύ και δεν σκέφτηκα
να δέσω στο δάχτυλο μία κλωστή.

Μια φορά κι ένα καιρό,
σε ένα κόσμο διαφορετικό,
σε ένα κήπο,
δεν ακούγονταν τραγούδια,
αλλά αναστεναγμοί και παράπονα
απ' τα λουλούδια.

Το χώμα είχε ποτιστεί
από τα δάκρυα τους τα καυτά
και τα πέταλα τους δεν άνοιγαν
σου ήλιου την αγκαλιά.
Ήταν τυλιγμένα με δυστυχία και βαρύ καημό
και το γέλιο είχε σβηστεί,
σε κείνο τον κήπο τον παλιό.

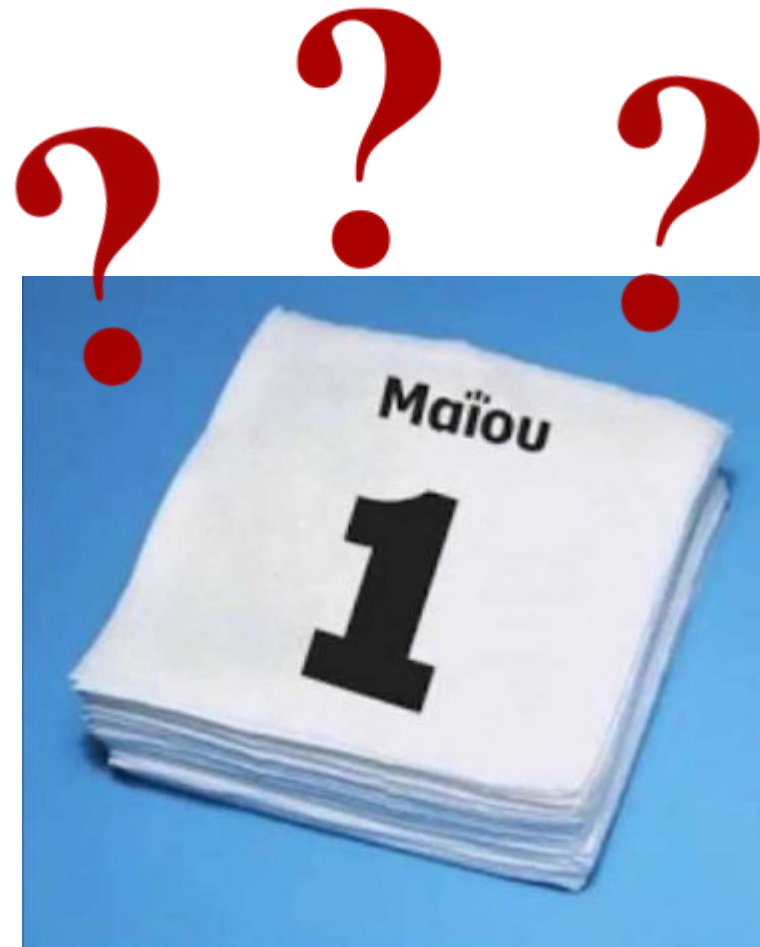
Για όλα έφταιγε ο κηπουρός
που ήταν απότομος και σκληρός.
Δεν τους φερότανε καλά
και εγώ ρωτάω εσάς παιδιά.
Τι έκανε ο άνθρωπος αυτός;
Δεν μπορώ να σκεφτώ
μα ούτε και να φανταστώ.

Οι απαντήσεις των παιδιών:
Μάζευε τα πέταλα τους για να τα κάνει
χρώματα,
κολόνια, σαπούνι και να στολίσει πράγματα.
Μάζευε τη γύρη για να μη το πάρουν οι
μέλισσες
και το κάνουν μέλι.
Δεν τους έδινε λίπασμα, κοπριά και νερό.
Όταν ήταν άρρωστα, δεν τους έριχνε φάρμακο.
Τους έριχνε λίγο νερό.
Τα έβαζε να του κάνουν ίσκιο, όταν είχε ήλιο.
Όταν μάθαινε ότι θα βρέξει, ο κηπουρός
τα σκέπαζε για να μην τα ποτίσει η βροχή.

Τα λουλούδια ένοιωθαν κουρασμένα,
μα προπάντων απελπισμένα.
Μια μέρα του Μάη,
πρωτομαγιά ήταν θαρρώ,
συγκεντρώθηκαν όλα μαζί
για να διορθώσουν τα στραβά στη ζωή.
Αποφάσισαν με μια λαλιά,
απεργία να κάνουν
στου Μάη τη πρωτομηνιά.
Ακούνητα,
αμίλητα,
αγέλαστα,
έμειναν σε κάθε διαταγή
και ο κηπουρός αναρωτιόταν συνέχεια
γιατί, γιατί, γιατί...

Πριν προλάβει
να δώσει απάντηση σ' αυτό το γιατί,
η πόρτα του κήπου άνοιξε
και τα λουλούδια έφυγαν όλα μαζί.
Ο κήπος έμεινε αδειανός
και ο κηπουρός απορημένος και μοναχός.
Τώρα πια, έχει για συντροφιά,
τα αγριόχορτα και μια σκληρή καρδιά.

Η ιστορία όμως δεν τελειώνει εδώ,
γιατί τα λουλούδια είδαν κάτι
σε ένα εργοστάσιο παλιό.

Είδαν ανθρώπους
λυπημένους
και πολύ
απογοητευμένους.
-Τι έχετε και η πικρία
έχει σκεπάσει τη ματιά,
ρώτησαν τα
λουλούδια θαρρετά.

Απάντησε ένας άνθρωπος.
- Η δουλειά κρατάει πολύ και δεν
μπορούμε να χαρούμε
γυναίκα και παιδί.
Τα χρήματα, λίγα για τόση δουλειά
και δεν μπορούμε να πάρουμε τα
βασικά.
Για μας η Κυριακή δεν είναι γιορτή,
αλλά σκλαβιά και "φυλακή".
Τα χρόνια που δουλεύουμε είναι
πάρα πολλά
και το αφεντικό μας δίνει,
μόνο μια μαγκούρα για τα γηρατειά.

Τα λουλούδια άκουσαν προσεχτικά
και ζήτησαν να τους πουν κάτι ψιθυριστά.
Τους μίλησαν για την δική τους ιστορία,
για τη λύση που έδωσαν και την έλεγαν
απεργία.

Ήταν πρώτη του Μάη ακόμα θαρρώ
και οι εργάτες ζήτησαν το δίκαιο και το σωστό.
Με αγώνα και προσπάθεια πολύ,
τα δικαιώματα "ελευθερώθηκαν" απ' το κελί.

Έτσι από τότε, κάθε Πρωτομαγιά,
λουλούδια και άνθρωποι
σκαρφαλώνουν στα ψηλά.
Σε ένα στεφάνι δένονται
αγκαλιά
και αυτό το ονόμασαν
εργατική Πρωτομαγιά.
Μια Πρωτομαγιά που το "εμείς"
ανθίζει και μοσχοβολά
και το εγώ χάνεται στην
καταχνιά.

